

Hồi Thứ Bốn Mười

HỎA THIÊU BA NGÀY

Hữu Dư tiên sinh đột nhiên cất tiếng quát: “Hãy khoan!” rồi thân hình ông xẹt đến như chớp chụp giữ cổ tay Tiểu Bạch Long, trầm giọng nói:

– Chuyện này trước đây bản tâm lão không muốn can thiệp, nhưng bây giờ thì lão muốn can thiệp cho đến cùng.

Tiểu Bạch Long vùng tay thoát khỏi kềm chế, cất giọng phẫn uất:

– Lão già người muốn cái gì?

– Nếu ta muốn thì chú nhỏ nhà người không còn đứng đây được để mà hống hách... Ông ta lắc lư cái đầu đội chiếc nón mê, nói tiếp giọng đầy vẻ khinh miệt:

– Có điều, lão thấy rằng đã là trang hán tử và muốn cho xứng đáng là một con người thì muốn báo thù cũng phải tìm kẻ thủ phạm chân chính mà ra tay chứ!

Tiểu Bạch Long biến sắc, chưa kịp đáp lời, thì đã có có tiếng cười: Khà! Khà! Khà!... với âm điệu sắc nhọn chối tai, rồi một giọng nói âm trầm tiếp theo:

– Đúng! Đã là trang hán tử muốn trả thù phải tìm kẻ chánh phạm mà ra tay, giống như trường hợp gã tiểu tử Y Mộng Lăng đi tìm ta mà trả thù mới đúng là bản sắc con người chứ! Khà! Khà! Khà!...

Trên nét mặt Hữu Dư tiên sinh và Tiểu Bạch Long đều hiện vẻ kinh dị. Riêng nét mặt Y Mộng Lăng thì từ màu lợt lạt chuyển sang màu xám đen.

Giọng cười chói tai ấy, làm sao chàng quên được, chính là giọng cười của kẻ đã cướp mất mạng sống của mẹ chàng – Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.

Sau giây phút khích động. Y Mộng Lăng cũng ngửa cổ cất tiếng cười dài ha hả nói:

– Con quý già họ Cổ kia nếu mi là trang hán tử thì cũng nên chường mặt ra, chớ núp lén như vậy, thật chẳng đáng gọi con người tí nào.

Khà! khà! khà!... Sau hồi cười dài, lão ta mới cất tiếng:

– Ta sợ gì mi mà chẳng dám hiện thân, nhưng trước khi hiện thân, ta hãy cho mi xem cái này đã...

Bịch! Một xác người được liệng xuống trước mặt Y Mộng Lăng. Xác một thiếu nữ, trên mặt in rõ dấu chưởng màu vàng chỉ có ba ngón tay!

Nhìn xác thiếu nữ, Y Mộng Lăng sửng sờ kinh ngạc đến độ thất thần, chàng không ngờ Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân mà cũng bị Cổ Thượng Cửu hạ sát bằng ngọn chưởng Tàn Kim Đoạn Hồn. Chàng phẫn nộ hét lớn:

– Cổ Thượng Cửu! Mi quả là con thú đại chó không phải con người. Mi đã tặng nàng mũi Hàn Băng Tinh Anh, mi đã lợi dụng tay nàng để hại ta, bây giờ mi lại hạ sát nàng bằng độc chuồng...

Khà! Khà! Khà! Ta đã giúp người trừ đi một kẻ thù lợi hại, không cảm ơn thì chó, người còn oán trách ta, thật chẳng biết điều chút nào!...

Tiếp theo là một bóng người xuất hiện giữa tràng như bóng ma quỷ hiện hình.

Một lão quái đầu, chột một mắt, cụt một tay, mớ tóc rối bạc như cước xõa phủ ngang vai, mình mặc manh áo dài màu xám. Lão quái đó chính là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, năm xưa đã nổi danh giang hồ Hắc đạo, oai thế chỉ kém có Thiên Ma và Địa Tà một bậc thôi.

Vừa xuất hiện, lão quái Cổ Thượng Cửu đã chiếu luồng nhỡn quang từ con mắt độc nhất nhìn Y Mộng Lăng nhếch mép cười khinh miệt:

– Bây giờ ta đã xuất hiện đây, vậy mi làm gì nổi ta, hay chỉ có nước đứng ngó cho rách mắt thôi!...

Bị khinh miệt, Y Mộng Lăng giận rung người, từng thớ thịt co dúm, từng sợi thần kinh tê dại. Đứng trước kẻ thù không đội trời chung, đã chẳng làm gì được còn bị khinh miệt thì quả là điều sỉ nhục cho chàng từ trước đến nay. Quá phần uất, chàng lại buông tiếng cười dài:

– Hà! Hà! Hà!... Nếu Y mỗ mà hồi phục công lực, thì xem con quỷ già mi sẽ bị bằm vằm làm trăm mảnh.

– Tiếc rằng, mi không có cách gì để phục hồi công lực phải chăng? Khà! Khà! Khà!... Khà! Khà! Khà!... Lão cất tiếng cười dài, cười nghiêng ngả, cười rung cả mình mẩy.

Ha! Ha! Ha!... Ha! Ha! Ha! Y Mộng Lăng cũng ngửa mặt cười nghiêng ngả, cười gập cả thân hình!

Sau hồi cười dài, nét mặt tuấn tú của Y Mộng Lăng hiện đầy sát khí, cặp mắt đỏ ngầu, miệng quát:

– Ngay bây giờ ta cũng có thể giết mi.

Dứt lời, chàng đưa tay rút thanh ngân kiếm một tiếng “soạt” chân bước từ từ về phía Cổ Thượng Cửu. Mặc dầu chàng không vận dụng được tí chân lực nào, nhưng với khí thế bộc lộ bên ngoài cũng đủ kinh người, sồn ọc.

Hữu Dư tiên sinh vội đưa tay cản chàng lại, rồi cất tiếng cười ha hả, nhìn Cổ Thượng Cửu nói:

– Cổ lão tà, đã lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ!

Cổ Thượng Cửu khẽ ừ một tiếng lạnh nhạt:

– Nhưng ta khuyên lão tiểu tử người chó có xía vào chuyện của ta.

Hữu Dư tiên sinh làm như không để ý đến lời Cổ Thượng Cửu, mà cứ tiếp tục lằm bằm:

– Ta biết mà, năm xưa Cổ lão tà người bị Thiên Ma đánh cho thất điên bát đảo, phải ẩn mặt giang hồ bấy giờ mới dám lộ ra...

Nghe nói, nét mặt Cổ Thượng Cửu vốn đã quái dị khó coi, lại càng trở nên khó coi hơn.

Trong khi đó, Hữu Dư tiên sinh khẽ liếc nhìn lão ta một cái, tiếp tục nói:

– Cái chuyện con gánh lỗi lầm cho cha là lý đương nhiên, không ai có quyền xía vào, có điều Cổ lão tà áp dụng thủ đoạn không được quanh minh lắm, làm mất mặt lớp người thuộc hàng tiền bối như chúng ta mà thôi.

– Câm miệng lại, không can hệ gì tới nhà người mà xía mỗ vô! Cổ Thượng Cửu tia luồng hung quang từ con mắt độc nhất nhìn Hữu Dư tiên sinh như muốn ăn tươi nuốt sống địch thủ.

Thấy Cổ Thượng Cửu nổi giận, Hữu Dư tiên sinh lại càng tỏ vẻ hết sức thản nhiên chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời đủng đỉnh nói:

– Kể ra thì giữa ta với Cổ lão tà người chẳng có hiềm khích gì, nhưng ta thấy rằng...

Tới đây ông ta nhìn sang đối phương ngập ngừng giây lâu không chịu nói tiếp.

Cổ Thượng Cửu bực mình gắt lớn:

– Thấy rằng thế nào? Sao không nói nữa?...

– Thôi, chẳng nói nữa, để tránh cho lão tà người đỡ bực mình...

– Ta bắt người phải nói!

– Được, nếu lão tà người muốn biết, thì ta nói vậy...

Dứt lời Hữu Dư tiên sinh giơ tay lật chiếc nón mê ra phía sau, nhìn Cổ Thượng Cửu chậm rãi nói:

– Ta thấy rằng, năm xưa Cổ lão tà người đã bị Thiên Ma làm cho thân tàn ma dại, bấy giờ tuy thời gian có thay đổi, cảnh vật có khác xưa, nhưng dưới tay đứa con của Thiên Ma, nhà người cũng chưa chắc đã cứu vãn được mặt mày.

– Láo! Láo! Láo!

– Nếu nhà người không phục, sao chẳng dám lấy mũi kim châm kiểm chế huyết đạo của nó ra, rồi công khai quyết đấu một trận.

– Có gì mà ta chẳng dám, ta...

Nói tới đây, Cổ Thượng Cửu chột ngừng lại, rồi lớn tiếng cười khà khà, giọng đắc ý:

– À! Lão tiểu tử người định dùng thủ đoạn “Khích tướng!” Ai thì không biết,

chờ nhà người thì ta biết quá, ta không mắc bọm người đâu. Khà! Khà! Khà!...

Hữu Dư tiên sinh cũng cất tiếng cười ha hả trả miếng:

– Ai thì không biết, chờ Cổ lão tà người ta cũng biết rõ quá, vì thứ nhất, người sợ đánh không lại tiểu bối họ Y, thứ hai, người có mũi kim châm, nhưng không có cục Thiên Cổ Lạc Thiết thì dù có muốn lấy mũi kim đó ra người cũng đành bó tay chịu chờ làm gì được.

– Láo! Láo!...

Từ con mắt độc nhất của lão tia ra đạo nhỡn quang kỳ dị, mặc dầu lão nói lão không mắc mưu khích tướng, nhưng lão vẫn bị khích động lớn tiếng biện bạch:

– Đã mười mấy năm khổ tâm tu luyện, công lực cao cường, ta đâu thêm sợ thằng con nít họ Y. Còn cục Thiên Cổ Lạc Thiết không có, thì đã có Lãnh Kim Tinh...

Nói tới đây, lão ta bỗng ngừng lại, hình như lão chợt tỉnh ngộ là bị mắc mưu nói khích của Hữu Dư tiên sinh.

Thấy vậy, Hữu Dư tiên sinh vội cướp lời:

– Ta cũng biết Cổ lão tà người đâu có sợ gì một gã hậu sinh văn bối. Và ta cũng biết nếu muốn chữa cho thằng nhỏ đó, thì chỉ việc cho nó uống một ít Lãnh Kim Tinh, rồi dùng lửa đốt ba ngày ba đêm, sau đó vận dụng kinh lực chân khí thuần dương giúp sức, là có thể hóa tan được mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh. Có phải đúng vậy không?

– Ủ, đúng thế thì sao?

Hữu Dư tiên sinh vẫn giọng nói thản nhiên:

– Đúng thế thì dễ lắm! Nếu quả Cổ lão tà người còn khí phách là Cổ lão tà, ta nguyện sẽ hy sinh một ít chân khí thuần dương tiếp tay với nhà người chữa cho thằng nhỏ, bằng trái lại, nhà người sợ nó phục hồi công lực rồi không đánh thắng được nó, thì khỏi phải nói gì nữa!

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu vẫn bị Hữu Dư tiên sinh nói khích, không nén được giận dữ:

– Nói láo. Lão Tà này làm việc gì có bao giờ phải mượn ai tiếp tay đâu.

– Đúng. Đó là nhà người nói chờ không phải ta nói nhé. Dứt lời Hữu Dư tiên sinh liền chìa tay nói tiếp:

– Cổ lão tà, đưa Lãnh Kim Tinh đây.

Cổ Thượng Cửu tia luồng nhỡn quang xanh lè nhìn Hữu Dư tiên sinh, nhưng cuối cùng, vì thể diện của một nhân vật võ lâm, nên lão ta đành phải thò tay vào bọc lấy mảnh Lãnh Kim Tinh đưa cho Hữu Dư tiên sinh, miệng lẩm bẩm:

– Thế này là nghĩa lý gì!

Hữu Dư tiên sinh vẫn thản nhiên với giọng khô hài:

– Còn nghĩa lý gì nữa! Muốn gỡ nút thì phải do người thắt nút chớ sao! Hà! Hà! Hà!...

Vừa cười, ông ta vừa đưa cho Y Mộng Lăng uống một chút Lãn Kim Tinh, đoạn quay sang Cổ Thượng Cửu, nói:

– Nào, bây giờ chúng ta đi tìm củ lửa, lát nữa đây, người sẽ lo phần việc của người, còn ta thì vừa câu cá, vừa bỏ thêm củ đốt.

Dứt lời ông ta lắc lư gật gù cái đầu đội chiếc nón mê, vừa bước đi vừa cất tiếng nghêu ngao hát:

– Có cá có dư, có dư có cá...

Chỉ một lát sau, hai tay võ lâm cao thủ đã khuân về đây một đống củ khô. Thế rồi lửa được châm lên bốc cháy ngùn ngụt, Y Mộng Lăng bị Hữu Dư tiên sinh đè chẳng cho nói năng kháng cự gì, bắt lột trần truồng, ngồi xếp bằng trong giữa đống lửa cháy.

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu cũng lột hết quần áo, ngồi đối diện Y Mộng Lăng song chưởng đưa ngang trước mặt, chờ đến lúc cần, sẽ vận dụng chân khí thuần dương giúp sức cho hỏa lực, nhiệt khí xông vào nội thể của chàng.

Y Mộng Lăng thực tình không mấy gì tin tưởng, là có thể ngồi trong đống lửa đỏ, đốt cháy ba ngày đêm mà không hề hấn gì chỉ nhờ vào một miếng Lãn Kim Tinh mỏng tựa cánh ve.

Nhưng chàng nghĩ sớm muộn gì cũng chết, nên chàng đành nhắm mắt mặc cho số phận.

Khi ngọn lửa bốc cao chàng cảm thấy nóng hực, da thịt bỏng rát, cổ khô miệng ráo, mồ hôi đổ ra có giọt. Nhưng trạng thái này chỉ xảy ra trong thời gian ngụi chén trà rồi bỗng dừng một luồng hơi mát mẽ từ trong nội thể, dần dần tản ra khắp ngoài mặt da, lập tức chàng không còn cảm thấy nóng rát nữa. Lại sau thời gian ngụi chén trà, chàng cảm giác như có luồng hơi nóng từ bên ngoài thấm vào cơ thể, tập trung tại huyết đan điền rồi dần dần bốc lên. Lúc này, nét mặt chàng thoáng hiện vẻ mừng rỡ vì chàng phát hiện, luồng chân lực từ lâu không đề tụ được, nay đã có thể hòa cùng luồng nhiệt lực tập trung vào huyết đan điền, để theo với luồng nhiệt lực này cùng bốc lên dần. Chàng lại cảm thấy rằng không bao giờ chân lực đề lên được cao quá luồng nhiệt lực, trách nào mà chẳng phải cần thời gian thiêu đốt ba ngày ba đêm. Đã hiểu vậy, chàng bèn tĩnh tâm ngồi nhắm mắt vận công. Một khi tinh thần đã yên định, thì ngoài đôi lúc còn cảm thấy nóng rát, chàng không thấy đau khổ nữa. Trong thời gian ngồi vận công, chàng cũng vẫn còn mơ hồ nghe Hữu Dư tiên sinh ngồi bên đống lửa vừa nghêu ngao hát vừa liệng thêm củ.

Đến ngày thứ ba, Y Mộng Lăng cảm thấy luồng nhiệt lực đã hợp với chân

lực bản thân xông lên tới huyết Trung Linh Ngũ Phủ, nên chàng biết là công phu sắp sửa thành. Chàng cố tập trung vận dụng chân lực đến độ thật cao, thì đột nhiên luồng nhiệt lực tan biến khắp toàn thân, thân hình chấn động một hồi thật mãnh liệt, trong giây phút ấy, chàng có cảm giác công lực toàn thân đã khôi phục. Chàng mừng quá, cất tiếng rú dài rồi vươn mình nhảy vọt lên cao hơn ba trượng, bay lượn trên không ba vòng rồi mới đáp xuống, với một tư thế thật mỹ diệu, đó là thân pháp khinh công tuyệt đỉnh “Thiên Mã Hành Không” (ngựa đi trên không).

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu cũng xoa tay thở ra một tiếng nhẹ nhõm.

Trong khi đó thì Hữu Dư tiên sinh đã nằm bắt chân chữ ngũ trên lưng con lừa, liệng bọc quần áo đến cho Y Mộng Lăng, nói:

– Chú em đừng có vội cao hứng, lát nữa đây còn một trận đấu đang chờ người, trận đấu này, lão không thể can thiệp giúp đỡ được đâu. Bây giờ người hãy mặc quần áo đàng hoàng, đến ra mắt sư phụ người đã.

Nghe nói, Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh ngạc, vội đưa mắt nhìn chung quanh, quả nhiên chàng thấy một vị lão giả, diện mạo thanh tú đang ngồi trên một tảng đá gần đó. Lão giả chính là Địa Tà, sư phụ đã truyền thụ cho chàng môn tuyệt học ám khí “Kim Hoa Thiểm”. Chỉ có điều chàng thắc mắc là sư phụ chàng đã bị phế võ công và dồn ép vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa, tại sao bây giờ lại tới đây.

Chàng hấp tấp mặc quần áo, rồi bước tới lạy phục dưới đất:

– Đệ tử xin ra mắt sư phụ.

Địa Tà khẽ “ừ” một tiếng, trầm giọng hỏi:

– Con có biết tại sao ta đến đây không?

Y Mộng Lăng cung kính đáp:

– Đệ tử ngu muội, xin sư phụ chỉ dạy!

– Nghe nói, con đã trả xong mối thù huyết hải của phụ thân con rồi phải không?

– Thù, tuy nhiên có thể nói đã trả xong, nhưng...

– Bốn người được ghi danh tánh trên chéo áo, chẳng phải con đều đã hạ sát rồi ư?

– Thưa đúng vậy, nhưng còn có...

– Chuyện đó ta biết rồi, nếu không ta đã chẳng ra đây tìm gặp con...

Tới đây, ông ta ngưng một lát như đắn đo suy nghĩ rồi mới nói tiếp:

– Chuyện khác ta không can thiệp, nhưng chuyện này, thì sở dĩ hôm nay ta phải đến đây gặp con là để cho con hay rằng, mối huyết cừu của cha con, kể từ giờ này trở đi coi như tạm kết thúc, không nên truy cứu thêm nữa!

– Thưa sư phụ...

Y Mộng Lăng ngơ ngác không hiểu tại sao sư phụ chàng lại ngăn cản không cho truy cứu sự thực trong mối thù của cha chàng như thế và trong khi còn ngập ngừng thì đã nghe Địa Tà giọng có vẻ gay gắt:

– Con có nghe ta nói gì không?

Y Mộng Lăng đáp:

– Nhưng, thưa sư phụ...

– Không nhưng gì cả, nếu con không nghe lời ta, sau này con sẽ hối hận vô cùng.

Cái lý do ngăn cản chàng truy cứu sự thật trong chuyện phục thù cho cha chàng không đủ làm chàng tin phục, chàng nhớ hình như cũng có một lần chàng được nghe Liễu Liễu thần tăng cảnh cáo chàng như thế. Vậy sự thực trong vụ này ra sao. Chẳng lẽ giữa Liễu Liễu thần tăng với Địa Tà – sư phụ chàng – có liên hệ gì? – Không có lý. Rõ ràng, năm xưa sau khi Thiên Ma – Cha chàng – chết, chính Liễu Liễu thần tăng đã hủy võ công của Địa Tà, rồi dồn ông ta vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa kia mà. Hay là giữa Địa Tà với Thiên Ma có liên hệ gì! Thật là bí mật, khó hiểu. Sau cùng Y Mộng Lăng tỏ ý cương quyết:

– Có thể đệ tử sẽ nguyện gánh chịu lấy sự hối hận về sau!

Nghe chàng nói, Địa Tà bỗng biến sắc, trầm ngâm giây lát, nói:

– Con có biết Không Không Nhất Tẩu đã vào Trung Nguyên rồi không?

– Phải sư phụ muốn nói đến ngoại công con chăng?

– Đúng. Và con có biết vì lý do gì mà ngoại công con từ ngoài Không Minh đảo xa xôi ngàn dặm, tái nhập Trung Nguyên làm gì không?

– Chắc là người vào để tìm đệ tử...

Địa Tà không đợi chàng nói hết, đã ngắt lời:

– Phải, ông ta vào Trung Nguyên để tìm lấy tính mạng con đó!

Y Mộng Lăng bàng hoàng cả người, chàng không tin lỗi tai mình nữa. Nhưng chẳng lẽ sư phụ chàng lại bịa đặt nói dối chàng ư?

Thật vậy chăng? Quả là một điều bí mật đến hãi người!...

o O o